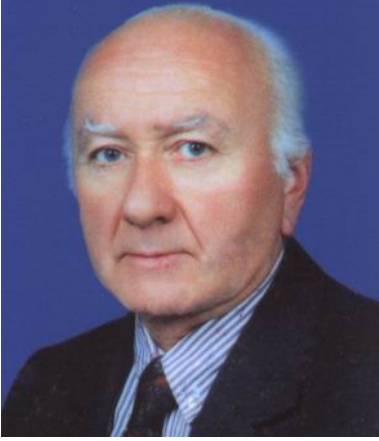

“BİR SAFRANBOLU SEVDALISI” SAYIN YÜCEL NAKİPOĞLU’nun ARDINDAN...(*)

KIZILTAN ULUKAVAK

Hiç kuşkusuz her hemşehrimizin vefatı, yakınları için acı bir kayıptır. 23 Kasım 2005 günü vefat eden Sayın Yücel NAKİPOĞLU da, arkasında aile bireyleri, dostları ve arkadaşları açısından onulmaz acılar bırakırken, ayrıca çok sevdiği Safranbolu için, tüm Safranbolulular için yeri doldurulmaz büyük bir boşluk da yarattı..

Onun Yüzdükkanlar’daki işyeri, yalnız elektrik malzemelerinin satıldığı veya elektrikli ev aletlerinin onarımının yapıldığı bir ticarethane olmasının ötesinde, hemen herkesin her fırsatta uğrak yeri, arkadaşlarının özel buluşma mahalli, her Safranbolu’lunun sorularına yanıt, sorunlarına çözüm bulduğu bir mekandı. Arslanlar’ın ünlü bakkalı Sayın İsmail TURGUT’un, ölüm günü yazdığı bir kıta şiirindeki “Başımız ağrısa arardık onu / Herkesin derdine açardı göğsünü” dizeleri, en doğru ve en özlü biçimde Onun niteliklerinin dile getirilişiydi. Herkesi tanırdı; herkese dost, herkesin dostu idi. Çocuklarla çocuklaşır, büyüklerle şakalaşır; neşe doluydu.

Özellikle Safranbolu dışındaki Safranbolu’luların, Safranbolu’daki özel ya da resmi tüm işlerinin halli için aranılan ve danışılan kişi Yücel NAKİPOĞLU’ydu. İstanbul’da yerleşik hemşehrilerimizden emekli yargıç Sayın Ayhan ÖZEN’in deyişiyle, “herkesin ölüsüne, dirisine koşan, iyi ki Safranbolu’da bir Yücel var” dedirtecek özverili yaklaşımlarla, herkesin yanında ve yardımında idi. Her hemşehrimizin vefatında koştururken görülür, her defin merasiminde, mevtaya son görevleri yerine getirmek için, mezar başında Onun çabalarına tanık olunurdu.

Bu nedenlerle, Onun vefatında da Safranbolu’lular, Ona karşı çok büyük bir vefa örneği sergilediler; tabutunun arkasında bir sevgi seli oluşturdular. 24.11.2005 günü cenaze namazı sırasında, bir iki zatın vefatı dışında Safranbolu’da benzerine pek sık rastlanamayan biçimde, Köprülü Camii avlusunu tamamen doldurup, sokaklara taşan cemaat ve gönderilen çok sayıdaki çelenk, Ona duyulan sevginin ve saygının en duyarlı kanıtını oluşturuyordu.

Safranbolu ve Karabük’teki kamu ve özel kurumlarının yetkilileri, mesleki kuruluşlar ile sivil toplum örgütlerinin ve basın yayın kuruluşlarının temsilcileri, ortaokulda birlikte oldukları Bulak ve Kılavuzlar köyünden gelenlerle birlikte tüm okul arkadaşları, yurdun çeşitli yerlerinden ve İsviçre’den gelen yakınları, İstanbul’dan özel bir otobüs tutarak gelen dostları ve tüm Safranbolu’daki hemşehrileri, büyük bir üzüntü içerisinde Onun son yolculuğuna katıldılar.

Yücel Nakipoğlu bir Safranbolu aşığı, bir Safranbolu sevdalısıydı. Safranbolu ile ilgili her güzel olay Onu sevindirir, her olumsuzluk Onu çok üzzerdi. Sadri Artuç Caddesi’nin budanmayan ağaçlarını veya Arasna’nın yanlış budanan asmalarını kendine dert edinir, hemen ilgililere başvururdu. Bir ziraat mühendisi kadar meyve yetiştiriciliği ve çiçekçilik bilgisine sahipti. Satın aldığı Ziraat Fakültesi kitaplarından öğrendiklerini uygular; yurt içindekilerle yetinmez, çiçek tohumu ve soğanlarını yurt dışından da getirtirdi. Çampınarı’ndaki bahçesi her zaman yeşildi; ağaçları hep bakımlı, budanmış ve ilaçlanmış olurdu; özellikle “yıldız çiçekleri” doyulmaz güzellikteydi. Vefatıyla sadece yakınları değil, ağaçları ve çiçekleri de öksüz kaldı. Ancak bir gerçek vardı: Bahçesine ve çiçeklerine gösterdiği özeni ve bakımı, ne yazık ki sağlığı için göstermemişti. Hiç kuşkusuz “Takdir-i İlahi” idi ama sağlığına hiç önem vermemesi sonucu, hiç beklenmedik bir anda aramızdan ayrıldı. Allah rahmet eylesin; ruhu şad, mekanı cennet olsun. Yücel’in adı ve anıları hiç unutulmayacak, hep saygıyla yadedilecek; aile bireylerinin ve yakınlarının acıları, tüm arkadaşları ve dostlarınca ömürleri boyunca paylaşılacaktır.

(*) Müzekent Safranbolu Gazetesi’nin Aralık,Ocak,Şubat/2006 tarihli 112.sayısında yayınlanmıştır.